

Arrest

nr. 299 264 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 1 januari 1992.

1.2. Verzoeker dient op 13 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 17 mei 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 6 juli 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent een etnische Pashtoun van de Safistam en hangt de soennitische strekking van de islam aan. U werd in 1992 geboren in Babor (provincie Kunar, district Chawkay). Daar woonde u ook uw hele leven tot uw vertrek uit Afghanistan. Uw moeder overleed vijf of zes jaar geleden. Uw vader, zus, vrouw, twee dochters en twee zonen wonen nog in Babor, terwijl uw enige broer S. (OV [...]) in België woont en er de subsidiaire beschermingsstatus geniet.

U had in Afghanistan steeds als bestuurder van een tuktuk gewerkt. In die job kwam u regelmatig in contact met commandant A. G., die nabij uw dorp een checkpoint leidde van het lokale leger, een verderzetting van de lokale politie. Toen u in juni 2021 tot de conclusie kwam dat uw gewone werk niet voldoende opleverde, besliste u om zich bij het lokale leger aan te sluiten. U registreerde zich, maar nog voor u kon beginnen aan uw opleiding viel de Islamitische Republiek. De dag na de val van de Republiek kwamen de taliban naar uw huis en beschuldigden u ervan acht wapens uit het checkpoint te hebben meegenomen, wat u niet had gedaan. U diende zichzelf aan te bieden in het districtshuis en de wapens te overhandigen. Op het moment dat de taliban naar uw huis kwamen, bevond u zich in het huis van een vriend. De volgende dag kwamen de taliban opnieuw naar uw huis met dezelfde beschuldiging. Een neef van de vriend bij wie u zich bevond regelde dat u kon vertrekken.

Na uw vertrek, toen u zelf in Turkije of Servië zat, kwamen de taliban nog een derde keer naar uw huis, op zoek naar u.

U reisde via Pakistan en Iran naar Turkije, waar u tien dagen bleef. U reisde vervolgens via Griekenland, NoordMacedonië en een onbekend land naar Servië, waar u ongeveer een maand bleef. Vervolgens reisde u verder via Hongarije en Oostenrijk, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende en twintig dagen verbleef, alvorens via Zwitserland en Frankrijk naar België te reizen. U betrad het Belgische grondgebied op 12 januari 2022 en diende op 13 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gevangen, meegenomen en gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legde u kopieën neer van registratiedocumenten bij het lokale leger, alsook een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsdocument).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Meer specifiek heeft u niet aannemelijk weten te maken dat u door de taliban werd gezocht op verdenking van de diefstal van acht vuurwapens uit een nabijgelegen basis en dat u op grond daarvan uw land diende te ontvluchten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen afdoende verklaring heeft kunnen bieden waarom de taliban net u ervan beschuldigden acht wapens uit het checkpoint van Babor meegenomen te hebben en verborgen te houden, hetgeen nochtans de oorzaak van uw vrees is.

U was namelijk niet het meest voor de hand liggende doelwit voor de taliban in deze kwestie. U was zelf immers niet tewerkgesteld in dat checkpoint, en ging er slechts langs om goederen te leveren en uw vrienden te bezoeken (CGVS p 17-18).

U kan bovendien zelfs niet bij benadering zeggen wanneer de wapens werden gestolen (CGVS p 18). U kent uw belagers bovendien niet persoonlijk (CGVS p 13). Dat u dermate ver verwijderd was van de diefstal en de specifieke individuen die naar de wapens zochten, maakt het des te moeilijker te geloven dat net u door de taliban met de vinger werd gewezen.

Tot driemaal toe werd u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd om uit te klaren waarom u specifiek door de taliban werd beschuldigd (CGVS p 13, p 16, p 18). U gaf drie maal te kennen dat u zelf niet weet waarom dat het geval was (CGVS p 13, p 16, p 18).

U gaf wel telkens veronderstellingen. Zo stelde u dat het kon zijn omdat u regelmatig naar het checkpoint ging (CGVS p 13) en omdat u een vriend van de commandant was (CGVS p 16). U vermoedt dat hetzelfde misschien ook met andere mensen gebeurde, maar dat u daar verder geen informatie over hebt. U stelt dat de taliban misschien dachten dat u schuldig was net omdat niemand u zou verdenken (CGVS p 18).

Het gaat hier dus louter om speculatieve verklaringen, die onderling bovendien sterk uiteenlopen en waarvan u niet het minste bewijs levert. Dat u er niet slaagt een coherent beeld te schetsen van de vervolging die aan de basis van uw vlucht ligt, tast ernstig de geloofwaardigheid van die vrees aan.

Bovendien raken de volkomen hypothetische verklaringen die u biedt kant noch wal. U was immers lang niet de enige persoon die naar het checkpoint ging of er contacten had met de commandant. Het checkpoint werd logischerwijs permanent bemand, waarbij men zou verwachten dat het personeel van het checkpoint als eerste in het vizier kwam. Hierop gewezen bevestigt u dat u niet weet waarom u dan eigenlijk gevisieerd zou worden (CGVS p 18). Dat u misschien beschuldigd werd net omdat er geen bijzondere redenen waren om dat te doen, is een inherent contradictorische stelling waaraan het elke logica ontbreekt.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw bezoeken aan het checkpoint eerder vaag en weinig doorleefd. Zo stelt u weliswaar dat u daar om de twee à vier dagen heen ging en daar met de jongens converseerde en tijd spendeerde (CGVS p 17). U kan echter slechts vier namen noemen van personen die daar werkten, ondanks het feit dat er ongeveer vijftien mensen op het checkpoint gelegerd waren (CGVS p 18). Er kan verwacht worden dat u toch meer vertrouwd bent met de personen die op dat checkpoint werkten, als u beschuldigd werd van wapendiefstal omwille van uw frequente bezoeken aan datzelfde checkpoint.

Dat u geen informatie kan geven over gelijkaardige gevallen, zelfs niet onder uw vrienden op het checkpoint (CGVS p 18-19) wijst er bovendien op dat de door u aangehaalde beschuldigingen niet pasten in een bredere golf van beschuldigingen gericht tegen alle personen die geassocieerd werden met het checkpoint. Dit is hoogst opmerkelijk, aangezien de personen die het checkpoint bemanden logischerwijs als eersten in het vizier zouden komen. Dat u hiervan geen enkel idee heeft en niet eens bij uw kennissen ten rade ging om informatie in te winnen over de problematiek is andermaal weinig overtuigend.

U legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af over de bezoeken van de taliban aan uw huis. Bij de DVZ stelde u nog het volgende: 'Na de val is de taliban drie keer bij ons thuis gekomen. Ze zochten mij en zeiden tegen mijn familie dat ik 8 wapens gekregen had van de regering en dat ik die aan hen moest geven. Ze hebben ons huis ook doorzocht en ze zeiden tegen mijn familie dat ik mij bij hen most aanbieden. Ik was toen telkens niet thuis, ik was bij een vriend.' (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5). Bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u bij de derde huiszoeking door de taliban al in Turkije of Servië was (CGVS p 15).

Verder ontbreekt het uw beschrijving van uw problemen met de taliban verder ook aan interne logica. Dat de taliban überhaupt een dergelijke intensieve zoektocht naar deze acht wapens hielden, lijkt op zich al weinig waarschijnlijk.

De wapens waar het in uw relaas om gaat, zijn Kalasjnikovs (CGVS p 19). Wapens van dit type zijn ongeveer zeshonderd dollar per stuk waard in Afghanistan. De totale prijs van de acht wapens is dus ongeveer vierduizend achthonderd dollar. Dit is in Afghaanse context weliswaar een aanzienlijke som geld, maar het blijft een druppel op een hete plaat in de bredere context van de instorting van de Islamitische Republiek en de Afghaanse veiligheidsdiensten.

De Verenigde Staten alleen al lieten volgens het Amerikaanse Ministerie van Defensie immers meer dan zeven miljard dollar aan militair materieel achter bij hun terugtrekking uit Afghanistan. Dat materieel viel

vervolgens grotendeels in handen van de taliban. Het lijkt moeilijk te geloven dat de taliban zich in die context genoodzaakt voelden om met een dergelijke intensiteit achter een vermeende dief van acht geweren aan te gaan, temeer omdat u zoals hierboven beschreven geen coherente uitleg kan bieden waarom u specifiek werd verdacht.

U stelt bovendien dat u bereid was geweest de wapens aan de taliban te overhandigen, mocht u ze daadwerkelijk in uw bezit gehad hebben (CGVS p 13). In dat licht is het bijzonder moeilijk te geloven dat u geen pogingen ondernam om de taliban uit te leggen dat u de wapens niet had, een stelling die nochtans bevestigd werd toen de taliban tijdens hun huiszoeking bij u logischerwijs geen gestolen wapens vonden (CGVS p 15, p 18). U vreesde immers dat ze u meteen zouden neerschieten mocht u ook maar proberen te vertellen dat u de wapens niet had (CGVS p 16).

Uit geen van uw overige verklaringen blijkt echter dat de taliban die u belaagden dermate meedogenloos te werk gingen: ze kwamen immers drie keer naar uw huis zonder slachtoffers te maken (CGVS p 15). Ook U was zelf bereid om zich naar het door de taliban gecontroleerde districtscentrum te begeven om de wapens aan de talibanautoriteiten te overhandigen (CGVS p 13). In dat scenario zou u dus schuld bekennen, maar vreesde u blijkbaar dan weer geen ogenblikkelijke represailles.

Dat u zelf enerzijds vermeldt dat de taliban na uw vertrek slechts naar u kwamen vragen bij uw familie (CGVS p 10) en anderzijds stelt dat er na uw vertrek niets meer is gebeurd in verband met uw problemen (CGVS p 11), wijst erop dat de taliban uw familie in ieder geval niet echt onder druk zetten, hetgeen wel verwacht kan worden indien zij daadwerkelijk zo meedogenloos waren als u beweert.

Ook dient nog te worden aangestipt dat u zelf geen enkele poging ondernam om hulp te zoeken toen de taliban u kwamen bedreigen. U besliste haast onmiddellijk om het land te verlaten (CGVS p 15). Tegen de achtergrond van de Pashtounse culturele codes of Pashtunwali, waarbinnen overleg, bemiddeling en conflictoplossing een centrale rol spelen, is het moeilijk te geloven dat u op geen enkele wijze zou proberen hulp in te roepen of tot een vergelijking met uw belagers te komen.

Dat een vlucht voor uzelf absoluut noodzakelijk bleek, is bovendien moeilijk te verzoenen met uw stelling dat uw achtergebleven familie zichzelf op geen enkele wijze probeerde te beschermen tegen eventuele latere problemen met de taliban (CGVS p 15-16). De taliban kwamen bovendien slechts één keer langs (CGVS p 10). Er kan immers verwacht worden dat de taliban meer druk zouden uitoefenen op uw achtergebleven familieleden, als zij daadwerkelijk met een dergelijke intensiteit naar u en de wapens op zoek waren.

U verklaart dat u zich inschreef om bij het lokale leger te gaan. Hoewel u zich daarvoor aanmeldde, voerde u het werk nooit uit en kwam u zelfs niet aan de voorbereidende training toe (CGVS p 11). Uit uw verklaringen blijkt bovendien niet dat uw intentie om in het lokale leger te dienen aanleiding gaf tot de beschuldigingen van de taliban, die meer steunden op uw persoonlijke banden met de commandant en de logistieke taken die u occasioneel voor het checkpoint uitvoerde (CGVS p 13, p 16, p 18). Uit uw loutere intentie om bij het lokale leger te gaan kan dan ook geen gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid.

Uw advocaat haalt aan dat personen die verwesterd zijn na een verblijf in het Westen of als dusdanig worden gepercipieerd, gevaar lopen bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS p 20). U laat echter na concreet aan te tonen waarom dat voor u het geval zou zijn, hoewel u de kans werd geboden aanvullende informatie te verschaffen bij de opmerkingen van uw advocaat (CGVS p 20). Wat betreft een vrees voor terugkeer omwille van een vermeende negatieve perceptie louter op grond van een terugkeer uit het Westen, wordt verwezen naar de argumentatie hieromtrent verderop in deze beslissing.

Volledigheidshalve dient te worden aangestipt dat uit een opzoeking uit de Eurodac-vingerafdrukkendatabase en uw eigen verklaringen (DVZ p 11) blijkt dat u op 5 augustus 2016 reeds internationale bescherming aanvraagde in Bulgarije. Dit was dus ruim vijf jaar voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan in augustus 2021, ondanks uw verklaring dat u voor uw vertrek uit Afghanistan in 2021 altijd in uw geboortedorp had gewoond (CGVS p 6, DVZ p 6). Deze vaststelling plaatst vraagtekens bij de tijdlijn van de door u verklaarde gebeurtenissen en doet mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Bovendien blijkt uit informatie van de Bulgaarse Dublincel dat u daar internationale bescherming aanvraagde met de naam Nuraga Ali Akbar en de geboortedatum 22 april 1994, die beide verschillend zijn van de identiteitsgegevens waarmee u zich liet registreren in België. Nochtans verklaarde u bij zowel de DVZ (p

6) en het CGVS (p 5) dat u nooit onder een andere naam gekend bent geweest en zelf nooit een andere naam gebruikte. De geloofwaardigheid van uw identiteit komt op de helling te staan door de vaststelling dat uw verklaringen hieromtrent dermate verschillen van die in Bulgarije. Er kan immers van u worden verwacht dat u de waarheid vertelt aan de autoriteiten van elk land waar u bescherming aanvraagt. Andermaal komt het CGVS tot de conclusie dat u er niet voor terugdeinst leugenachtige verklaringen af te leggen.

Samenvattend dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

U legt een kopie van uw taskara neer. Daar het om een fotokopie gaat die met enig knip- en plakwerk eenvoudigweg kan worden vervalst, kan aan dit document geen bewijskracht worden toegedicht. U legt eveneens een kopie van een registratiedocument van het lokale leger neer. Op zich wordt in deze beslissing evenmin betwist dat u zich hiervoor inschreef. U heeft echter niet aannemelijk kunnen maken dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten hieruit voortvloeien, noch dat u meer in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging koestert louter op grond van deze inschrijving. In dit verband herhaalt het CGVS dat u uw identiteit niet op een overtuigende wijze heeft weten aan te tonen (zie supra).

Uw advocaat stuurde op 6 juni 2023 een opmerking betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud. Daarin werd opgemerkt dat de vriend waarmee u in Afghanistan nog contact hebt en die u de documenten stuurde, in Kadikhel woont en niet in Rogi (CGVS p 5). Dit heeft op zichzelf geen impact op de beoordeling van uw vrees.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze

sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en

aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de

zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie

in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat

personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat uw beweerde broer Safiullah (OV 7834917/ CGVS 14/10549) in België de subsidiaire beschermingsstatus geniet sinds 2014. Het loutere gegeven dat aan deze persoon subsidiaire bescherming werd toegekend kan echter de appreciatie van uw verzoek om bescherming niet ombuigen. Elk dossier wordt immers op zijn eigen merites beoordeeld en afgetoetst aan de actuele situatie in het land van herkomst. In het bijzonder de algemene veiligheidssituatie is in Afghanistan de afgelopen jaren grondig gewijzigd, zoals hierboven reeds werd uiteengezet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker gaat eerst in op de vluchtelingenstatus. Hij stelt:

“Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verwerende partij stelt eerstens dat verzoekende partij geen afdoende verklaringen heeft afgelegd omtrent de beschuldiging van diefstal van acht vuurwapens door de Taliban: [...]

Verzoekende partij merkt op dat zij niet de gedachten kan lezen van de Taliban. Van dergelijke groepering kan bovendien bezwaarlijk worden verwacht dat zij op een logische manier redeneren. Verzoekende partij volhardt dan ook in haar verklaringen waarin zij mogelijke redenen uiteenzette over de reden dat zij beschuldigd werd. Immers, zij ging effectief langs de checkpost om goederen te leveren en was dus regelmatig aanwezig daar. Daarnaast kende verzoekende partij de commandant ook goed, wat een extra reden gaf aan de Taliban voor

de beschuldiging: [...]

In dit opzicht is het aldus niet zo bevreemdend dat de Taliban verzoekende partij beschuldigden van het bezit van wapens en haar aanzien als dader. Verzoekende partij stelde als laatste mogelijke reden ook dat zij de wapens zou hebben juist omdat niemand haar zou verdenken: [...]

Niettegenstaande haar hypothetische verklaringen, benadrukt verzoekende partij nogmaals dat zij niet de exacte redenen kan geven waarom de Taliban haar verdachten daar zij dit niet hebben meegedeeld aan haar of haar familieleden noch hebben verzoekende partij of haar familie hierover conversaties gevoerd met de Taliban: [...]

Verzoekende partij kan aldus niet meer doen dan navertellen wat zij zelf heeft meegemaakt, vernomen heeft van anderen en mee nadenken waarom de Taliban precies haar hebben benaderd en beschuldigd van wapendiefstal. Verwerende partij stelt zich enorm stug op t.a.v. verzoekende partij en besluit ten onrechte dat haar verklaringen niet afdoende zijn.

Wat betreft haar kennis over haar belagers, merkt verzoekende partij op dat zij zelf niet aanwezig was wanneer de Taliban langs gingen bij haar thuis: [...]

Verder merkt verzoekende partij op dat de Taliban zich niet hebben geïdentificeerd aan haar familieleden. Aldus kan verzoekende partij niet weten wie exact zijn langs geweest en is verwerende partij allerminst redelijk in haar verwachtingen.

Aangaande de bezoeken van verzoekende partij aan de checkpost, merkt verzoekende partij op dat zij geen contact had met iedereen die er werkte en dat de jongens die daar werkten, niet permanent gestationeerd waren doch regelmatig veranderden van post: [...]

Het is in dit opzicht niet bizar dat verzoekende partij niet meer namen kon geven en het weinig doorleefd karakter volgens verwerende partij is een uitermate subjectief argument die niet aanvaardbaar is.

Verwerende partij gaat als volgt verder: [...]

Verzoekende partij wijst naar de omstandigheden die zich destijds afspeelde. Immers, dit speelde zich af in het midden van de val van de regering en op dat ogenblik dacht verzoekende partij enkel aan haar eigen veiligheid en leven. Zij verliet Afghanistan ook heel snel na de bezoeken van de Taliban en heeft persoonlijk geen tijd gehad om hierover vragen te stellen aan anderen. Ook aan haar familie is dit moeilijk om te vragen daar zij nog door de Taliban worden lastiggevallen en verzoekende partij liever niemand in gevaar brengt door informatie hierover te verzamelen: [...]

Ook aan haar enigste vriend met wie zij nog af en toe contact heeft, is het moeilijk om informatie te vragen daar het netwerk in Afghanistan niet optimaal is en de gesprekken dikwijls niet verder gaan dan elkaars welzijn bevragen.

Vervolgens haalt verwerende partij een tegenstrijdigheid aan tussen het gehoor bij DVZ en het CGVS – quod certe non: [...]

Verzoekende partij bemerkt dat de eerste ‘korte’ gehoren bij DVZ in een zeer snel tempo verlopen en zij herhaaldelijk worden onderbroken met de mededeling dat zij over voldoende tijd zullen beschikken tijdens hun groot gehoor bij het CGVS. Derhalve heeft verzoekende partij niet kunnen verder toelichten dat zij bij het derde bezoek van de Taliban niet meer bij haar vriend was, maar onderweg in Europa. Dit is namelijk geen andere verklaring, doch een ontstentenis van een detail. Het is aldus omwille van de modus operandi van verwerende partij dat er een niet-gedetailleerd overzicht wordt genoteerd tijdens de onderhouden bij DVZ en er zich tegenstrijdigheden voordoen die er geen zijn.

Verwerende partij motiveert verder dat verzoekende partij geen logische verklaringen heeft afgelegd over haar problematiek met de Taliban: [...]

Verzoekende partij stelt eerstens dat zij niet verantwoordelijk is voor de gedragingen van anderen. Zij kan dus evenmin verantwoordelijk gesteld worden voor de lakse houding van de Taliban na haar vertrek. Daarnaast benadrukt verzoekende partij andermaal dat bezwaarlijk kan worden verwacht van een groepering als de Taliban dat zij op een logische wijze redeneren en handelen. Verzoekende partij wenst ook toe te voegen dat zij vermoedt dat de Taliban haar beschuldigen en haar zo probeerden te straffen omdat zij de vorige regering had geholpen. Immers, verzoekende partij werd benaderd ten tijde van de val van Afghanistan en de Taliban trachtten destijds iedereen aan te pakken die ook maar enige banden hadden met de toenmalige overheid.

Wat betreft de meedogenloosheid van de Taliban, is hetgeen verwerende partij stelt werkelijk frappant. Verzoekende partij merkt op dat zij persoonlijk wordt gezocht en dus niet haar familieleden. Bovendien is de moeder van verzoekende partij overleden, is haar vader zeer oud en woont één broer hier in België. Verder heeft verzoekende partij één zus en zijn de kinderen van verzoekende partij zeer jong en wonen zij met de echtgenote bij de schoonvader van verzoekende partij: [...]

Verzoekende partij vraagt zich dus terecht af wie de Taliban hardhandig zouden dienen aan te pakken opdat verzoekende partij zich zou aangeven. De Taliban laten immers ouderen, vrouwen en kinderen veeleer gerust. Verwerende partij haar argument gaat duidelijk niet op.

Ook stelt verzoekende partij zich af wie haar tegen de Taliban kon beschermen daar de voormalige overheid net gevallen was en het land zich in pure chaos bevond. Verwerende partij houdt allerminst rekening met de omstandigheden waarin verzoekende partij zich bevond. Dit is absoluut niet ernstig.

Verwerende partij stelt vervolgens dat er geen vrees is omwille van de verwestering: [...]

Verzoekende partij verwijst naar haar uiteenzetting onder randnummer II.2.5.

Verzoekende partij meent aldus dat verwerende partij bijzonder onredelijk en onzorgvuldig te werk is gegaan en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus heeft geweigerd.

Zij is er moeten vluchten uit vrees voor haar leven dat bedreigd werd door de Taliban.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet dan ook in hoofdorde erkend worden als vluchteling.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden aldus manifest geschonden."

Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker gaat vervolgens in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt:

"Verzoekende partij meent dat zij in hoofdorde in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, gezien de huidige ontwikkelingen in Afghanistan.

Subsidiair; meent zij dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij zal hieronder uitvoering haar standpunt uiteenzetten.

Verzoekende partij wenst hieronder uiteen te zetten waarom het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar om het even waar in Afghanistan (en zij aldus als vluchteling moet worden erkend).

De situatie in Afghanistan is sinds 2021 drastisch veranderd. Het land is volledig onder de macht en de controle van de Taliban. Verzoekende partij kan zich nergens op een veilige manier vestigen.

In de nasleep van de terugtrekking van de internationale troepen uit Afghanistan is de veiligheids- en mensenrechtensituatie over heel Afghanistan grondig gewijzigd.

Op 15 augustus 2021 ontvluchtte president Ashraf Ghani Kabul, terwijl de Taliban het presidentieel paleis overnam en het herstel van het Islamitisch Emiraat in Afghanistan aankondigde. Het land is nu volledig in handen van de Taliban en er wordt een enorm streng islamitisch beleid gehanteerd (zie infra).

Verschillende geanalyseerde objectieve landenrapporten geven aan dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de Taliban tegen onder andere 'verwesterde Afghanen' die reeds bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. Afghanen die beschouwd worden als 'verwesterd' lopen immers het risico bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door de Taliban, op grond van het vermoeden dat zij Westerse waarden hebben geïnternaliseerd of 'vreemdelingen' of spionnen zijn geworden. Daarnaast is er ook een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling, gelet op het Taliban regime. Een voormalige mensenrechtenactivist getuigde het volgende (eigen onderlijning): [...]

De precare en volatiele veiligheids- en humanitaire situatie die reeds jarenlang bestond in Afghanistan, is sinds augustus 2021 alleen maar verergerd.

Daar waar verwerende partij voor de overname van het volledige land door de Taliban meende dat Afghanen afkomstig uit gebieden die onder de controle waren van de Taliban minstens in aanmerking kwamen voor de subsidiare bescherming, meent zij thans dat dat niet meer het geval zou zijn nu Taliban het in het hele land voor het zeggen heeft.

Uit verschillende objectieve rapporten blijkt dat de reeds erg precare veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar verslechterd is onder het Talibanbewind. Nathalie Broadhurst, plaatsvervangend permanent vertegenwoordiger van Frankrijk bij de Verenigde Naties uitte haar bezorgdheid via een statement bij de Veiligheidsraad op 20 december 2022 waarin zij de verslechtering van de veiligheidssituatie sinds 2022 (naast veel andere aspecten) aankaarte. Haar statement luidde als volgt (eigen onderlijning): [...]

Bijna twee jaar na de machtsverovering van de Taliban is de situatie dus desastreus, zoals erkend wordt door verschillende internationale organisaties, waaronder Amnesty International. Nog op 6 maart 2023 sprak de secretaris van Amnesty International, Agnès Callamard, het volgende uit omtrent de huidige mensenrechtensituatie (eigen onderlijning): [...]

De UNHCR bevestigt eveneens de bevindingen over grove mensenrechtenschendingen (eigen onderlijning): [...]

Verder kan verwezen worden naar de opinie van de Raad van de Europese Unie, die eveneens de dramatische verslechtingen anno 2023 aankaart (eigen onderlijning): [...]

Ook ECRE benadrukt in hun working paper van 18 maart 2023 dat de mensenrechtensituatie alleen maar verslechtert, het lijden blijft toenemen alsook dat burgerslachtoffers blijven vallen vanwege de gerichte aanvallen (eigen onderlijning): [...]

Het gaat dan ook niet op te stellen dat de situatie in Afghanistan op heden verbeterd zou zijn. Er is geen enkele garantie op het respecteren van de mensenrechten. Verwerende partij is bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan en tracht ten onrechte de desastreuze situatie in Afghanistan te relativiseren.

Deze grove mensenrechtenschendingen worden bewerkstelligd doordat de Taliban een enorm strikte interpretatie van de sharia hanteren. Ze hebben immers het oude rechtssysteem afgeschaft en allerlei nieuwe statuten en eigen richtlijnen uitgevaardigd om die strikte interpretatie van de sharia af te dwingen. Sindsdien wordt elke uitdaging voor hun beleid gezien als een uitdaging voor het geloof zelf. Het systeem resulteert in executies en straffen, die volgens UNAMA "wreed, onmenselijk en vernederend" zijn. Binnen enkele dagen na zijn aantreden waren er al verschillende gevallen van ernstige mensenrechtenschendingen, waaronder willekeurige arrestaties, incommunicado-detentie, meldingen van het gebruik van marteling tijdens hechtenis, moorden, ontvoeringen en gedwongen verdwijningen: [...]

Verzoekende partij kan dan ook onmogelijk terugkeren naar Afghanistan en er een menswaardig leven leiden zonder gevaar voor onmenselijk en vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 3 van het EVRM.

Daarnaast verblijft verzoekende partij reeds anderhalf jaar in België en is zij volledig verwesterd. In de huidige omstandigheden maakt dit weldegelijk een belangrijk element uit en vergroot dit de kans aanzienlijk om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Immers, mensen zoals verzoekende partij die reeds geruime tijd in het buitenland verbleven worden door de Taliban als 'verwesterd' beschouwd.

Voor personen die als 'verwesterd beschouwd kunnen worden' omdat ze al sinds enige tijd in het buitenland verblijven, is de situatie namelijk erg gevaarlijk geworden. In dit verband wijst de UNHCR op het volgende (eigen vetjes): [...]

De Hoge Commissaris vraagt uitdrukkelijk om het element van terugkeer uit het Westen en het gevaar dat eruit voortvloeit voor verzoekers grondig in acht te nemen: [...]

En [...]

Ook Uw raad bevestigde bij arrest dd. 31 maart 2022 dat verwerende partij weldegelijk rekening dient te houden met het argument dat 'verwestering' een bijkomend risico inhoudt voor Afghanen die geruime tijd vertrokken zijn uit Afghanistan: [...]

NANSEN stelt bovendien in haar nieuw rapport dat er geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over terugkeerders naar Afghanistan uit Europa: [...]

Verwerende partij kan dus bezwaarlijk motiveren dat verzoekende partij geen risico loopt bij terugkeer na verblijf in een Europees land gezien er vrijwel geen enkel geval is van een terugkeer en er geen informatie voorhanden is aangaande hun situatie. Temeer daar de Taliban in het verleden reeds een negatief beeld hadden over dergelijke Afghanen en zij nu een enorm strikt islamitisch beleid hanteren die het Westen volledig afkeuren en zeer strenge straffen opleggen (zie infra).

Daarbovenop hebben Taliban aangekondigd dat asielzoekers die na afwijzing in Europa zouden worden teruggestuurd naar Afghanistan zouden worden beticht en dat de rechtbank over hun lot zou beslissen: [...]

*In het rapport van NANSEN wordt tevens gesteld dat de gebeurtenissen in Afghanistan van augustus 2021 een nieuw en bijkomend element vormen **die de kans aanzienlijk groter maken om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, a fortiori voor personen die sinds geruime tijd in België verblijven en als ‘verwesterd’ beschouwd kunnen worden bij terugkeer naar Afghanistan (los van het persoonlijk relaas van de verzoekende partij).***

NANSEN is van mening dat de strikte interpretatie van de sharia onder het Talibanbewind enerzijds een gegronde vrees voor vervolging doet ontstaan in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet (hierna ‘Vw.’) voor personen die lang in het buitenland verblijven en beschouwd kunnen worden als ‘verwesterd’ door de Taliban. Anderzijds doet het een reëel risico op ernstige schade ontstaan in de zin van artikel 48/4 Vw. voor burgers die terugkeren om te leven onder het Taliban-bewind, ongeacht een lang verblijf in het buitenland. Hoewel de situatie onstabiel is, blijkt uit objectieve bronnen voldoende dat de veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan erg problematisch is.

Het is erg moeilijk voor Afghaanse onderdanen om een specifieke vervolging te bewijzen. Enerzijds is de vervolging vaak niet persoonlijk te staven, omdat de vervolgingsfeiten zitten ingebed in de manier waarop de Afghaanse samenleving de Afghaanse burgers behandelt in het algemeen, en er aldus geen specifiek persoonlijk bewijs voorhanden is. Anderzijds is het vaak ook zo dat het voor Afghaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om toekomstige vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering, en opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is.

Dat uw Raad dit tevens vaststelde in haar arrest dd. 04.06.21: [...]

Hieromtrent legt NANSEN uit dat, hoewel vervolging ondergaan in het verleden een vermoeden van toekomstige vervolging doet ontstaan in toepassing van artikel 48/7 Vreemdelingenwet, het geen vereiste betreft. De bewijsstandaard is die van de redelijke waarschijnlijkheid, waarbij de vrees van de verzoekers als gegrond wordt beschouwd indien: [...]

Bovendien zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen vaak een samenloop zijn van verschillende elementen.

Dit is voldoende om de drempel van vervolging te bereiken: [...]

NANSEN komt tot de conclusie dat personen die gedurende lange tijd in het Westen verbleven hebben een specifiek risico op vervolging lopen omwille van gepercipieerde verwestering. De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer an sich.

Nansen stelt: p. 15 -17 Nansen note [...]

Verzoekende partij is in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging door de Taliban: p. 24 Amnesty International rapport [...]

Verschillende bronnen tonen aan dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de Taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders.¹⁷ Er wordt hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, hetgeen volgens artikel 48/3, §5 Vw. volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging.

In een video bevestigde de Taliban hun visie tegenover Westerse ideologieën door te zeggen dat [...]

In het arrest van 27 november 2020 kende Uw Raad de vluchtelingenstatus toe omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging.

De RvV bepaalt het volgende: [...]

Verwestering is per definitie een gegeven dat zich pas afspeelt na het vertrek, dus kunnen er nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan gekoppeld worden.

Verzoekende partij is reeds anderhalf jaar in België. Zij is volledig geïntegreerd en deelt enkel nog de Westerse waarden. Er kan geen enkel twijfel bestaan dat verzoekende partij verwesterd is en er een reëel gevaar bestaat in zijn hoofde voor onmenselijke en vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Zeker aangezien verzoekende partij kans op geseling of zelfs executie loopt ingeval hij zich niet houdt aan de sociale en thans vervreemde normen opgelegd door de Taliban: [...]

Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet dan ook in hoofdorde erkend worden als vluchteling.

Mocht Uw Raad – per impossibile – van mening zou zijn dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, meent zij dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, is al gebleken dat dit gaat om loze beloftes. De Taliban heeft immers herhaaldelijk geuit een streng islamitisch beleid te (willen) handhaven. Verschillende internationale rapporten hebben dan ook bewezen dat dit resulteerde in onmenselijke straffen en dat zij tot heden dergelijke schendingen blijven begaan. Het is dus duidelijk dat zij neigen terug te keren dan wel reeds zijn teruggekeerd naar hun voormalig schrikbewind (eigen onderlijning): [...]

De UNHCR verklaart hierover het volgende (eigen onderlijning): [...]

Voorts rapporteerde de Secretaris-Generaal op 27 februari 2023 nog het volgende over de zogenaamde amnestie die de Taliban meende te verlenen: [...]

De Taliban hanteert aldus een parallel rechtstelsel dat gebaseerd is op een strikte interpretatie van de sharia. Naast executies leidt de werking van dit systeem tot straffen die dus wreed, onmenselijk en vernederend zijn.

In het NANSSEN rapport worden de volgende incidenten aangehaald die reeds enkele dagen na de overname door de Taliban plaatsvonden: (p. 34-35) [...]

NANSSEN komt tot de volgende conclusie: p. 47 [...]

Sinds de overname door de Taliban, was er een periode van daling wat betreft onschuldige burgersslachtoffers, doch is er opnieuw een stijging geweest sedert eind vorig jaar tot begin van dit jaar. Dat verwerende partij dan ook enkel cijfers naar boven haalt die spreken over de incidenten van 2021-2022, getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek (eigen onderlijning): [...]

Verder formuleert NANSSEN volgende bevindingen in haar recent rapport aangaande de veiligheidsincidenten: [...]

Zoals ook onder II.2.3 aangehaald, is de situatie na bijna twee jaar van machtsvername volledig ontspoord. De veiligheidssituatie blijft verslechteren en mensenrechten worden systematisch geschonden. Voor mensen die zouden moeten terugkeren -en zich dus al jaren in het Westen bevinden- is de situatie allicht precairder.

Verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk beweren dat verzoekende partij terug kan keren naar Afghanistan en er een menswaardig leven kan leiden.

Noch het COI focus rapporten, noch de EASO Afghanistan security Situation rapporten bewijzen het tegendeel wat betreft verwesterde Afghanen die terugkeren. Meer nog, deze rapporten geven zelf aan dat in de periode dat er onderzoek werd gedaan, hier nog geen duidelijke cijfers over gekend waren. Er is tot heden geen duidelijk standpunt gekend van de Taliban omtrent terugkeerders uit het Westen. **Het EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 stelt het volgende:** [...]

Ook de UNHCR onderlijnt dat er tot heden geen duidelijk en willekeurig beleid wordt toegepast door de Taliban. Sterker nog, de hoogstgeplaatste Taliban-leider heeft de toepassing van straffen volgens de sharia verplicht gesteld, waaronder openbare executies en lijfstraffen (eigen vetjes): [...]

In het opzicht van een onduidelijk beleid inzake terugkeerders uit het Westen én het handhaven van een zeer streng islamitisch beleid met zelfs toepassing van fysieke straffen, kan er bezwaarlijk worden besloten door de verwerende partij dat verzoekende partij geen risico loopt omwille van haar terugkeer uit het Westen gepaard met een verwesterd profiel.

Verwerende partij dwingt verzoekende partij aldus 'op goed geluk terug te keren' en te hopen dat de Taliban hem niet zullen viseren of straffen omwille van haar vertrek naar het Westen. Voor verwerende partij is het simpel: verzoekende partij moet terugkeren naar Afghanistan, opnieuw onderdrukt gaan leven en zich onderwerpen aan de strenge regels van de Sharia en van de Taliban zonder enige vrijheid, en hopen dat zij niet gedood wordt door de Taliban omdat zij hem te vrijgevochten of verwesterd beschouwen... Dit tart werkelijk alle verbeelding.

Tot slot houdt verwerende partij geen rekening met de alsmaar groeiende dreiging van de ISKP. Nog op 29 april 2023 publiceerde The Diplomat het volgend artikel: [...]

Verwerende partij minimaliseert aldus het huidig gevaar omwille van de ISKP en stelt enkel dat zij gerichte aanvallen uitvoeren. Doch dient verwerende partij rekening te houden met het gegeven dat de ISKP zich wijdverspreid bevindt en de Taliban er niet in slagen de invloed van de brutale groepering in te perken.

Ook NANSSEN merkt het volgende op in haar recent rapport: [...]

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

3. Aanvullende nota

De commissaris-generaal heeft op 6 november 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022
- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de taliban. De taliban beschuldigde verzoeker ervan acht wapens gestolen te hebben uit een checkpoint. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de taliban, omdat:

- (a) verzoeker geen afdoende verklaring biedt over waarom de taliban net hem ervan beschuldigen acht wapens uit het checkpoint van Babor gestolen te hebben waarbij (i) verzoeker niet het meest voor de hand liggende doelwit was voor de taliban aangezien hij niet bij het checkpoint werkte en (ii) het onaannemelijk is dat verzoeker door de taliban beschuldigd wordt van de diefstal van de wapens terwijl hij dermate ver verwijderd was van de diefstal en de specifieke individuen die naar de wapens zochten;
- (b) verzoeker louter speculatieve verklaringen aflegt die bovendien onderling nog sterk verschillen over waarom hij juist door de taliban beschuldigd werd van die wapens meegenomen te hebben;
- (c) verzoekers verklaringen over zijn bezoeken aan het checkpoint eerder vaag en weinig doorleefd zijn waarbij verzoeker maar vier namen kan noemen van personen die werkten bij het checkpoint ondanks dat hij daar om de twee tot vier dagen langsging;
- (d) de door verzoeker aangehaalde beschuldiging van de taliban dat hij de wapens gestolen heeft niet past in een bredere golf van beschuldigingen gericht tegen alle personen die banden hadden met het checkpoint;
- (e) verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de commissaris-generaal over de bezoeken van de taliban bij hem thuis;
- (f) het onwaarschijnlijk lijkt dat de taliban zo'n intensieve zoektocht zouden organiseren naar deze acht wapens;
- (g) het onaannemelijk is dat verzoeker geen pogingen zou hebben ondernomen om de taliban uit te leggen dat hij de wapens niet had, waarbij uit geen van verzoekers verklaringen blijkt dat de taliban meedogenloos te werk gingen;
- (h) verzoekers familie niet echt onder druk wordt gezet door de taliban, wat moeilijk te verzoenen is met de verklaringen van verzoeker over hoe meedogenloos de taliban zijn en hoe intensief ze op zoek waren naar deze wapens;
- (i) verzoeker zelf geen enkele poging ondernam om hulp te zoeken of voorzorgsmaatregelen te treffen toen de taliban hem bedreigde;
- (j) er twijfels rijzen over de tijdlijn van de door verzoeker verklaarde gebeurtenissen aangezien verzoeker al een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Bulgarije op 5 augustus 2016 en hij in België verklaart in 2021 pas uit Afghanistan vertrokken te zijn;
- (k) verzoeker een andere naam en geboortedatum opgaf in Bulgarije dan in België.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. De Raad treedt de beoordeling van de commissaris-generaal, die overigens door verzoeker onbesproken wordt gelaten, bij waar hij op pertinente wijze vaststelt dat: *“Volledigheidshalve dient te worden aangestipt dat uit een opzoeking uit de Eurodac-vingerafdrukkendatabase en uw eigen verklaringen (DVZ p 11) blijkt dat u op 5 augustus 2016 reeds internationale bescherming aanvraag in Bulgarije. Dit was dus ruim vijf jaar voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan in augustus 2021, ondanks uw verklaring dat u voor uw vertrek uit Afghanistan in 2021 altijd in uw geboortedorp had gewoond (CGVS p 6, DVZ p 6). Deze vaststelling plaatst vraagtekens bij de tijdlijn van de door u verklaarde gebeurtenissen en doet mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.*

Bovendien blijkt uit informatie van de Bulgaarse Dublincel dat u daar internationale bescherming aanvraag met de naam Nuraga Ali Akbar en de geboortedatum 22 april 1994, die beide verschillend zijn van de identiteitsgegevens waarmee u zich liet registreren in België. Nochtans verklaarde u bij zowel de DVZ (p 6) en het CGVS (p 5) dat u nooit onder een andere naam gekend bent geweest en zelf nooit een andere naam gebruikte. De geloofwaardigheid van uw identiteit komt op de helling te staan door de vaststelling dat uw verklaringen hieromtrent dermate verschillen van die in Bulgarije. Er kan immers van u worden verwacht dat u de waarheid vertelt aan de autoriteiten van elk land waar u bescherming aanvraagt. Andermaal komt het CGVS tot de conclusie dat u er niet voor terugdeinst leugenachtige verklaringen af te leggen.” Dat verzoeker reeds vijf jaar voor zijn verklaarde vertrek uit Afghanistan een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Bulgarije, terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in 2021 altijd in zijn geboortedorp heeft gewoond, plaatst terecht vraagtekens bij de tijdlijn van de gebeurtenissen en doet twijfelen aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Verzoeker gaf ook een andere naam en geboortedatum aan de Bulgaarse asielautoriteiten. Verzoekers naam en geboortedatum vormen essentiële elementen van zijn identiteit en dit betreffen kernelementen voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming, waarbij dit in direct verband staat met zijn algehele geloofwaardigheid. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen omtrent zijn identiteit in Bulgarije en in België allerminst bijdragen tot de algehele geloofwaardigheid.

5.1.6. Wat betreft de redenen waarom de taliban net verzoeker ervan beschuldigen acht wapens gestolen te hebben, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat verzoeker hiervoor geen afdoende verklaring voor kan bieden. Waar verzoeker aanhaalt dat hij niet weet wat de taliban denkt, wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker kan immers niet verklaren waarom juist hij door de taliban geïdendeerd werd, terwijl hij helemaal niet op het checkpoint werkte. Volgens verzoeker werd hij geïdendeerd omdat hij regelmatig aanwezig was op het checkpoint aangezien hij daar goederen afleverde, hij de commandant van het checkpoint goed kende en hij juist iemand was die niemand zou verdenken. Deze veronderstellingen zijn echter niet meer dan speculaties waarbij verzoeker geen enkel concreet element aanvoert om deze veronderstellingen te staven. Dat verzoeker zelfs niet bij benadering weet wanneer de wapens zouden gestolen zijn of wie zijn belagers zijn (zie NPO, p. 13 en 18), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees. Er kan immers verwacht worden dat verzoeker zich hierover informeert bij zijn familie aangezien dit toch kernelementen betreffen van zijn vluchtrelaas. Waar verzoeker nog stelt dat hij geen kennis had over de talibanleden die naar zijn huis kwamen omdat hij zelf niet aanwezig was op dat moment en ze zich tegenover zijn familieleden niet hebben geïdentificeerd, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat het onaannemelijk is dat de taliban verzoeker zo vreedde, terwijl hij de specifieke talibanleden die naar de wapens zochten niet kende en zelf niet werkte voor het checkpoint. Opnieuw kan ook hier worden gesteld dat verzoeker zich ook op een later moment had kunnen informeren bij zijn achtergebleven familieleden.

5.1.7. Wat betreft verzoekers verklaringen over zijn bezoeken aan het checkpoint, benadrukt verzoeker dat hij niet met iedereen die daar werkte contact had en dat de mannen die daar gestationeerd waren, regelmatig van post veranderden. Hij stelt dat het daarom niet vreemd is dat hij maar vier namen kon geven van personen die bij het checkpoint werkten. Bovendien vindt verzoeker het argument van de commissaris-generaal dat zijn verklaringen een weinig doorleefd karakter hebben, uitermate subjectief. De Raad stelt echter vast dat verzoeker om de twee tot vier dagen aan het checkpoint voorbijkwam en praatte met de mannen die bij het checkpoint werkte (zie NPO, p. 17). Er kan dan ook worden verwacht dat hij meer namen kent van de personen die er werkten, ook al zouden ze daar niet permanent werken en regelmatig veranderen van post. Dat verzoeker stelt dat deze beoordeling van de commissaris-generaal subjectief is, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. In deze benadrukt de Raad nogmaals dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. In de door verzoeker geschetste omstandigheden, met name dat hij zou worden beschuldigd van diefstal omdat hij frequente bezoeken bracht aan het checkpoint, verwacht de commissaris-generaal wel degelijk terecht dat verzoeker meer gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen omtrent deze bezoeken.

5.1.8. De commissaris-generaal stelt op goede gronden vast dat: *“Dat u geen informatie kan geven over gelijkaardige gevallen, zelfs niet onder uw vrienden op het checkpoint (CGVS p 18-19) wijst er bovendien op dat de door u aangehaalde beschuldigingen niet pasten in een bredere golf van beschuldigingen gericht tegen alle personen die geassocieerd werden met het checkpoint. Dit is hoogst opmerkelijk, aangezien de personen die het checkpoint bemanden logischerwijs als eersten in het vizier zouden komen. Dat u hiervan geen enkel idee heeft en niet eens bij uw kennissen ten rade ging om informatie in te winnen over de problematiek is andermaal weinig overtuigend.”* Verzoeker verwijst naar het feit dat dit voorval zich afspeelde midden tijdens de val van de regering en dat hij op dat moment enkel aan zijn eigen veiligheid en leven dacht. Omdat hij zo snel vertrokken is uit Afghanistan na de machtsovername, heeft hij geen tijd gehad om hierover vragen te stellen aan anderen. Verzoeker wil ook geen informatie vragen aan een vriend van hem met wie hij nog contact heeft aangezien het netwerk in Afghanistan niet goed is en hun gesprekken niet verder gaan dan vragen over hun welzijn. Er mag echter van een

kandidaat-vluchteling worden verwacht dat hij de nodige inspanningen levert om te trachten alle relevante informatie inzake zijn vluchtrelaas te bemachtigen. Het is onaannemelijk dat verzoeker nog wel contact heeft met een vriend in Afghanistan (zie NPO, p. 10) maar op geen enkel moment de mogelijkheid had om informatie te vragen aan hem over beschuldigingen van de taliban gericht tegen mensen die werkten voor het checkpoint. Hij verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bovendien dat hij zeker nog wekelijks contact heeft met zijn familie (zie NPO, p. 10). Hij had zich dus ook bij hen kunnen informeren of er nog iets geweten was over beschuldigingen tegen andere personen die werkten op het checkpoint. Waar verzoeker stelt dat zijn familie nog steeds wordt lastiggevallen door de taliban en dat hij hen niet in gevaar wil brengen door hen informatie te laten verzamelen, kan er op gewezen worden dat verzoeker bij de commissaris-generaal heeft verklaard dat er na zijn vertrek uit Afghanistan niets meer gebeurd is in verband met zijn problemen (zie NPO, p. 11). Dat de taliban zijn familie nu terug zou lastigvallen betreft dus een louter blote bewering. Bovendien maakt verzoeker ook geenszins aannemelijk waarom zijn familie in gevaar zou komen, indien hij hen telefonisch verzoekt om meer informatie te verstrekken.

5.1.9. Wat betreft de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd over waar hij was tijdens de bezoeken van de taliban aan zijn huis, sluit de Raad zich aan bij de beoordeling van de commissaris-generaal dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd bij de DVZ en bij het CGVS. Hij verklaarde bij het CGVS immers dat hij bij het derde bezoek van de taliban al in Servië of Turkije was, terwijl hij bij de DVZ verklaarde dat hij tijdens de bezoeken van de taliban bij een vriend in Afghanistan was. Verzoeker brengt hier tegenin dat het gehoor bij de DVZ zeer snel verloopt en verzoeker herhaaldelijk werd onderbroken waarbij werd gezegd dat verzoeker voldoende tijd zou krijgen om zijn gehele verhaal te vertellen bij het groot gehoor bij het CGVS. Dit algemeen en ongefundeerd betoog doet evenwel op geen enkele wijze afbreuk aan de concrete vaststelling *in casu* dat verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft bevestigd dat hij geen opmerkingen had bij het gehoor bij DVZ en dat hij hier alle elementen heeft kunnen aanhalen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit Afghanistan (zie NPO, p. 3-4). Uit het verslag van het gehoor bij de DVZ blijkt ook dat zijn verklaringen hem werden voorgelezen in het Pashtou en dat hij middels het plaatsen van zijn handtekening bevestigd heeft dat zijn verklaringen, zoals zij in dit verslag werden genoteerd en aan hem voorgelezen, juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (zie AD, "vragenlijst CGVS", p. 2). Verzoeker kan zich dan ook niet op de omstandigheden van het gehoor bij de DVZ beroepen om de vaststellingen aangaande de tegenstrijdigheden over waar hij was tijdens de bezoeken van de taliban aan zijn huis, te vergoelijken.

5.1.10. Wat betreft de werkwijze van de taliban en de zoektocht naar de acht wapens, kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij op pertinente wijze vaststelt dat het niet aannemelijk is dat de taliban zo'n intensieve zoektocht zouden houden voor maar acht wapens. De commissaris-generaal stelt terecht vast dat: *"De wapens waar het in uw relaas om gaat, zijn Kalasjnikovs (CGVS p 19). Wapens van dit type zijn ongeveer zeshonderd dollar per stuk waard in Afghanistan. De totale prijs van de acht wapens is dus ongeveer vierduizend achthonderd dollar. Dit is in Afgaanse context weliswaar een aanzienlijke som geld, maar het blijft een druppel op een hete plaat in de bredere context van de instorting van de Islamitische Republiek en de Afgaanse veiligheidsdiensten."*

De Verenigde Staten alleen al lieten volgens het Amerikaanse Ministerie van Defensie immers meer dan zeven miljard dollar aan militair materieel achter bij hun terugtrekking uit Afghanistan. Dat materieel viel vervolgens grotendeels in handen van de taliban. Het lijkt moeilijk te geloven dat de taliban zich in die context genoodzaakt voelden om met een dergelijke intensiteit achter een vermeende dief van acht geweren aan te gaan, temeer omdat u zoals hierboven beschreven geen coherente uitleg kan bieden waarom u specifiek werd verdacht." Waar verzoeker aanhaalt dat hij niet verantwoordelijk is voor de gedragingen van de taliban, wijst de Raad er opnieuw op dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Verzoeker slaagt er niet in een logische en afdoende verklaring te bieden voor de vastgestelde onaannemelijkheid. Waar verzoeker nog stelt dat hij vermoedt dat hij werd beschuldigd door de taliban omdat ze dachten dat hij meewerkte met de vorige regering en hem zo probeerden te straffen, wijst de Raad erop dat een louter blote bewering betreft die niet gestaafd wordt met concrete elementen.

5.1.11. Wat betreft de meedogenloosheid van de taliban, merkt verzoeker op dat hij persoonlijk door de taliban werd gezocht en niet zijn familieleden. Bovendien laten de taliban volgens verzoeker ouderen, vrouwen en kinderen veeleer met rust. Indien de taliban evenwel werkelijk zo meedogenloos zou zijn, zoals verzoeker beweerde toen hij verklaarde dat hij vreesde te worden neergeschoten door de taliban door maar te vertellen dat hij de wapens niet had (zie NPO, p. 16), dan zouden de taliban op zijn minst zijn familie nu nog onder druk zetten om te weten te komen waar de gestolen wapens zijn. Verzoeker

heeft echter verklaard dat er na zijn vertrek niets meer gebeurd is in verband met zijn problemen (zie NPO, p. 11), wat twijfels doet rijzen over de ernst van zijn vrees. De Raad wijst er in dit verband tevens op dat de commissaris-generaal terecht stelde dat: *“De taliban kwamen bovendien slechts één keer langs (CGVS p 10). Er kan immers verwacht worden dat de taliban meer druk zouden uitoefenen op uw achtergebleven familieleden, als zij daadwerkelijk met een dergelijke intensiteit naar u en de wapens op zoek waren.”*

5.1.12. Wat betreft verzoekers intentie om zich bij het lokale leger aan te sluiten, sluit de Raad zich aan bij de commissaris-generaal dat hier geen gegronde vrees van vervolging kan uit worden afgeleid. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de intentie om zich bij het lokale leger aan te sluiten ertoe geleid heeft dat de taliban hem beschuldigden van het stelen van die acht wapens. Verzoeker verklaarde immers zelf dat de taliban hem viseerden omdat hij bevriend was met de commandant van het checkpoint, hij frequent naar het checkpoint ging en mogelijks de personen hielp die bij het checkpoint werkten (zie NPO, p. 13, 16 en 18) en dus niet omdat hij de intentie had om zich aan te sluiten bij het lokale leger. Evenmin heeft hij enige andere redenen aangevoerd waarom deze intentie hem in de problemen zou hebben gebracht. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoeker hier in zijn verzoekschrift niet verder op ingaat, wat verder bevestigt dat verzoeker zijn intentie om zich aan te sluiten bij het lokale leger niet beschouwt kan worden als een reden om een vrees voor vervolging te koesteren.

5.1.13. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

5.1.14. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. De Raad acht het motief in de bestreden beslissing aangaande het gebrek aan beschermingsmaatregelen voor zijn familie en poging tot het zoeken van hulp overbodig, zodat een onderzoek van de kritiek die verzoeker hierop uit, zich niet opdringt. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.15. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift melding van een vrees voor vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als ‘verwesterd’, omwille van zijn verblijf van anderhalf jaar in Europa.

5.1.16. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of*

individuals”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.1.17. De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate

van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd.

5.1.18. Het louter verwijzen naar zijn verblijf van enige tijd in Europa, volstaat aldus niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen. Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan op grond waarvan kan worden aangenomen dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. De bewering in het verzoekschrift, dat hij volledig is geïntegreerd en enkel nog de Westerse waarden deelt, wordt niet verder uitgewerkt, laat staan geconcretiseerd. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij een vervolgingsvrees dient te koesteren louter en alleen omwille van zijn verblijf in het Westen. De Raad herhaalt dat uit objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker brengt geen objectieve informatie bij, die deze beoordeling doorprijkt.

De duur van zijn verblijf in België sinds januari 2022, *in casu* anderhalf jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker was immers 29 jaar oud op het moment dat hij Afghanistan verliet, zodat kan worden aangenomen dat hij al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Verzoeker heeft bovendien nog een familiaal netwerk in Afghanistan, met name zijn vrouw, kinderen, schoonvader, moeder en een zus met wie hij nog contact onderhoudt, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen (zie NPO, p. 10).

5.1.19. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

5.1.20. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.1.21. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.22. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in

Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geïnterviewd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

5.1.23. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen,

zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift als dusdanig, geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen, die volgens hem het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoeker in te vullen.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad dient te worden benadrukt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan. De commissaris-generaal heeft tevens, bij zijn aanvullende nota van 6 november 2023, de gehanteerde landeninformatie geactualiseerd.

5.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

5.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES